

שתי מדרות פרק עשירי מנוחות

פָתָח

ר' משפט

מסורת הש"ס

תורה או רשות

1. קרא מומחה עית מארכן מהק' אש עשר' אף ברורו אף איבנה' גיריה' אף אשענש'
2. ולקח והברך סוף קדיש' בכל קדש' ומון אשר' יונה' ברוך רצונו' כל פסחים' מברך הר' ז' והזכיר' צדקה רב' ר' אמרת' ונינה' עזק' שדריך' נראות מיניך'
3. תזרע' בה' בכיר' ז' ובב' טהור עיש' אהנה' את' כל הגלים' שטח' סכת' חת' לא'
4. שבעה והעלו' אה' בריח' הדאר' על עבר' מני'

לעוי רשי
המ' גל' גל' גל'
חירושלמי ש
[קרושלטש]. נגידות.
פלריי [פלידיזן].
גמיש.

מונך רוש"
נד ירושלא. סולא מאל
עמ' הילקון. נסובן זרנוק
הלהת הרוח הסה על מומנו
של ישואלא. דרכם וירקעל
עד אום פסקין ישב גל
פערם, גל טהו רוחן מל כל
צאנטס צאנטס גל לאט גראט
כמאנס. גראט צאנטס גל
מלזון צאנטס באנטס גראט

חוץ הוא ואין נור לחם נור בשחוות איל הוא
קדושים אמר ליה רבי חייא ^אשבה היה מודר
לבחויות כהן גדור רביעית שמן לכל חלה וחללה
קרי עליה ^במארך מוחך איש עתדי חי זוג
מהו היה ממשו: יתרוב רבי ואקו קשיא ליה החז'י
לוג מהו נמשח א' ^גסומחה וכ' ^דחולין הוא
עדציריכי לדורש ימים קדושים בתורה א' תורה
לחמי תורה בשחוות תורה הוא דקדשי אמר
לה ר' שמעון ברבי ^השבו הוה מוחלק חז'יelog
שמן לכל נור ונור אמר לו ^ונור ישראל אך הוה
אמר רבי יוחנן אמר רבי ינור שכבהה נידישן
ההשמן נידשנה הפתלה בצד עיטה מטבה
ונORTHINCA בה שמן ומדילקה יתרוב רבי ^ז וראקו
וראקו מיבעיא לה כשהוא נווח בה שמן כברה
סקכג למוגמ: גור ישראלי אך הדת
כלום וכופ' סמי דעלרכן (^ח) קלי לא' לא'
אי יסכלל גני מעסה וועסה רמי מסעה
פערלען ווילא חותק צומט ומפלט האיג
כנייט פיס מסוס דלאי נמיינ' דולס
כנון כלע גדרות האיג נלעכטה:

גור של קידש של פרחים הוות, ולע
סעל חולין צוילן לפנקה ואס'
דולרלען צפנק נאה מלילקון פאנט
דרק נס' ואס' הכלlein קאנטיג נוותם לעל
סני דמלען מאטלען סייעס' מאיד'
סעל פקס: מבלל דאס' בע'
לאוואווצ'י מוש' קה, ווי מילען
קמי נוי דצל חוליות סיא ^טה' טוּג
סיא סקלק נגמלי מי' זיקמן יפה:
ולענד

ראשונה או כמו שchorה אמר רבינו ר' ירמיה פשיטא ברכמלה ראשונה דאי כמה שהחשה מנא יעדין Mai חסר וכי תמא דמשער לה א"כ שבע מדות נפשיה להו מדות טובא קרי עלייה וזה דרך צלח רכב על דבר אמרתך זיך איתמר נמי אמר רבבי אחוי אמר ר' יוחנן ואמרי לה יי אמר רבבי אחוי אמר רבני חנינא אמר רב כי נר שכבהה נידען השמן נידען הפתילה כיצד עושה מטיבה ונוטן בכבה שמן כבירה ראשונה ומלוקה אמר רב הונא ברבי דרב יהודה אמר רב ששת נר שבמקדים של פרקים הוה קסבר כי כתיב יכבר ומוקשה אמרנה גנותיה כתיב בין דמייעא הטבה אי לאו פרקים הוי לא הוה ז מטיביא ליה מיטיבי כיצד עושה מסלון ומינין באודול ומוקנן בספוג ונוטן בהן ומידליך הוא ואמר כי הא תא דתניא חכמים אומרים לא הו מזין אתה ממוקמה מכלל דראיביעא ליה לאווזה מצי מזין לה אלא אמרא לא היה זה ממוקמה זומאן חכמים ר' אלעוז ז הוא דתניא רב אלעוז ברבי צדוק אומר ז כמיין טס של זוחב היה לה על נגה כשהוא מטיבה דוחקן כלפי פיה כשהוא נוטן בה שמן זוחקו כלפי ראה ובפולגנטא דתניא זוגתיה מזינה גנותיה באות מן היכבר ואין מלוקה ומוחתויה מן היכבר ר' נהמיה אמרנו היה זה בא מן היכבר ולא גנותיה ולמלך מהחותתו באות מן היכבר במאן קא מיפלגי בהאי קרא דתניא כבר זוב טהור עיטה אותה למזרנו למגורה שבאה מן היכבר מן לבות גנותיה תלמודו לומר את כל הכלים האלה יכול שאני מרבה אף מלוקה ומוחתויה תלמודו לומר אתה רבינו רבבי נהמיה קשיא דרבינו נהמיה אדרבי נהמיה תרי תנאי ואילכא דרבבי נהמיה ר' יוחשע בן קורחה אמר מזינה באה מון היכבר ואין מלוקה ומוחתויה גנותיה ז באה מן היכבר ואילא מה אני מקיים את כל הכלים האלה ז שהו כלם של זוב והב בחדייא כתיב זועשית את גנותיה שבעה והעליה את גנותה והאר אל עבר פניה ולמלךה ומוחתויה זוב מהור לא נזכר אלא לפני גנות ס"ד אמריא הויל ז פירות אשורי משחר זהתורה חסה על ממון של ישראל ולעיבר

רבענו גנרטום
והלא בוחן היה ש... כל
פעשיין בסעדיין ייקנור ולא
בעירה אל לזריבת סדן
ונור לחם ניר שבלול בספטם
בשווית אל מתקנת הולמת
הארה היה אצן לוביינוב
לקרואת השם: מאחר מורת
טסבלת היה ר' חייא א'
להצעי גוב של סותה חוץ
וואר. נזכר בוחן קורין
סקפה אמרה בשרען קורין
אל לא קורין אמר להליכים מהם

ו) וכיס נרכז היין סדרה
מהוות דשכלה מלחשת כוכב
טלטול סה מהן גמץ נחמת
ונדרכיך נס נסיך פקול ווכיס
נלהמת נרעד נרעד כלון ונדרה

